

Carta oberta als militants i organitzacions revolucionàries del món sobre la qüestió argentina

Cal dir a les masses l'amarga veritat amb senzillesa i claredat. (Vladimir Lenin, "Sobre l'infantilisme "esquerranista" i l'esperit petitburgès", 5 de maig de 1918,

<https://www.marxists.org/espanol/lenin/obras/oe3/lenin-obras-2-3.pdf>)

El novembre del 2023, Javier Milei va ser elegit president en segona volta amb el 55,6% dels vots; dos anys després, el seu partit va guanyar les eleccions parlamentàries de l'octubre del 2025 amb gairebé el 41% dels vots. Com s'explica això? La classe obrera del país ha estat captiva d'un moviment nacionalista burgès durant gairebé un segle. Ha arribat l'hora d'alliberar-se'n!

1941-1945, els partits reformistes van facilitar l'ascens del govern bonapartista de Perón

Des de la Primera Guerra Mundial el Partit Socialista de vegades fa el joc a una ala de la burgesia, de vegades a una altra.

El PCA fa el mateix des de mitjans de la dècada de 1930. El 1942, la direcció de la CGT, el PS i el PCA van condemnar les vagues i van treballar perquè Argentina entrés a la guerra al costat dels Estats Units (llavors aliat de l'URSS), mentre la majoria de la burgesia i l'estat major de l'exèrcit jugaven la carta de la neutralitat.

El 1943, l'exèrcit va prendre el poder. El 1945, el PS i el PCA van formar un bloc (Unió Democràtica) amb la UCR, un partit burgès, contra el coronel Juan Perón, que va guanyar les eleccions presidencials. El Partit Justicialista va aconseguir una base popular i fins i tot va prendre el control de la Confederació General del Treball (CGT) [vegeu Tavernier i Laurent (Chesnais), *Argentine, pour un bilan du péronisme*, setembre de 1976. <https://www.marxists.org/francais/chesnais>].

1951, el moviment "trotskista", víctima de la malaltia senil del front únic antiimperialista

La IV Internacional va ser impulsada el 1933 contra aquest tipus de traïció per part dels partits socialistes i comunistes degenerats, contra tota subordinació a la burgesia, fins i tot als països dominats.

Estem en constant competència amb la burgesia nacional... En tots els casos, quan la burgesia s'enfronta directament als imperialistes estrangers o als seus agents feixistes, li brindem tot el nostre suport revolucionari, preservant alhora la completa independència de la nostra organització... sempre que la nostra organització no participi a l'APRA [Perú], al Koumintang [Xina] ni al PRM [Mèxic]. (Lev Trotski, " *Discussió sobre Amèrica Llatina* ", 4 de novembre de 1938.

<https://grupgerminal.org/?q=system/files/1938-11-04-americalatina-trotsky.pdf>)

Tot i això, després de la Segona Guerra Mundial, els partidaris argentins de la IV Internacional, al seu torn, van capitular davant una facció "nacional" i "antiimperialista" de la seva burgesia. Inicialment, l'impuls va provenir de la direcció pablista de la IV Internacional (Pablo, Mandel, Frank, Maitán, etc.), que, entre 1949 i 1951, va revisar el seu programa, amb el suport del SWP nord-americà, des de dues perspectives: reformar la burocràcia estalinista i integrar-se en els moviments nacionalistes. a l'APRA al Perú, al MNR a Bolívia, a l'AD a Veneçuela, al PTB al Brasil, als "obersers peronistes" a Argentina, etc. (*Les Congrès de la 4e Internationale* , vol. 4, La Brèche, 1989, pp. 184-185, pp. 288-289.

<https://archive.org/details/rodolphepragerlescongresdelaiveinternationale4tomes/Rodolphe%20Prager%2C%201.%20Naissance%20de%20la%20IV%20internationale%20%281930-1940%29/>).

PARAULA OBRERA , 19 DE GENER DE 1961, DE MORENO, ES PRESENTA COM A "ÒRGAN DEL PERONISME OBRER REVOLUCIONARI SOTA LA DISCIPLINA DEL GENERAL PERÓN"

Després, al mateix temps, la mateixa Amèrica Llatina va proporcionar líders revisionistes que van difondre el seu oportunisme i revisionisme a escala continental i fins i tot mundial:

- a Bolívia, Guillermo Lora (1922-2009)
- a Argentina, Juan Posadas (1912-1981) i Nahuel Moreno (1924-1987).

El posadisme (el Buró Llatinoamericà de la "IV Internacional" després la "IV Internacional" de Posades) i el morenisme (el Secretariat Llatinoamericà del "trotskisme ortodox", després la FB dins de la "IV Internacional" de Mandel, Hansen i Moreno, i finalment la LIT "IV Internacional" de Moreno) eren camaleons, segons l'ocasió maoïstes, peronistes, castristes, socialistes...

Del PRT-PST-MAS argentí del mort Moreno van sorgir el PTS, MST, NMAS, IS, NPST, COR, DO, PCO, etc.

El POR bolivià de Lora va influir en el naixement del grup Política Obrera a Argentina el 1966 (POa de Jorge Altamira), qui es va oposar fermament als procastristes del PRT-PST de Moreno (llavors membres de la "IV Internacional" pablista de Mandel i Hansen). Política Obrera es va vincular a la dècada de 1970, igual que el POR del seu mentor, Lora, amb l'OCI lambertista francesa, que combinava l'ortodòxia formal amb el reformisme pràctic. A la dècada de 1980, el Partit Obrer (el PO, el nou nom del POa) naufraga i es torna indistingible de l'oportunisme de Moreno. Aquest és l'origen dels actuals PO, POa i POR argentins.

Un llegat enverinat dels revisionistes és el restabliment d'una etapa democràtica a la revolució (d'aquí el recurs a la consigna de l'assemblea constituent fins i tot a les democràcies burgeses, on es torna completament reaccionària). Un altre és la incapacitat de distingir el moviment obrer del nacionalisme burgès.

Reconstruïrem la unitat del moviment obrer... Els socialistes reconeixem que l'ampli i orgànic suport a Perón va consolidar, durant anys, la unitat política dels treballadors contra els goril·les [partidaris reaccionaris dels cops contra Perón, el seu PJ i els seus governs]. La crisi del peronisme ha portat a la desaparició d'aquesta unitat obrera... Per això, el MAS fa una crida als treballadors, militants i dirigents obrers del peronisme... a consolidar la unitat política de la nostra classe mitjançant la creació del gran Partit dels Treballadors. (MAS, Programa , juliol de 1985, pàg. 25)

El centrisme és incapaç d'analitzar concretament la situació concreta. Busca justificar els seus errors i reculades a mesura que es desenvolupen els esdeveniments. Això abasta des de la sofisticada variant que reemplaça Moreno per Gramsci (PTS) fins al tercermundisme històric d'un guru manipulador (DO), passant per la disputa sobre el llegat de Moreno, que va adoptar postures tan diverses i oposades que resulta difícil triar entre justificar el propi oportunisme o condemnar el dels seus rivals (NMAS, IS, MST...). .

La majoria dels dirigents oportunistes inventen - per camuflar davant de les seves bases el seu reformisme pràctic amb fraseologia revolucionària - un món imaginari on la crisi econòmica mundial s'aprofundeix des de... 1929.

Les crisis permanents no existeixen. (Karl Marx, Teories de la plusvàlua , 1861-1863)

En aquest radicalisme superficial, tota crisi política és "sense precedents" i "sense sortida". Per a la majoria de les organitzacions que es proclamen "trotskistes", la Xina continua sent un estat obrer, els islamistes lideren revolucions, Trump i Milei no tenen base popular... Els problemes que enfronta el proletariat s'esvaeixen amb la màgia de la retòrica.

Alguns revolucionaris a vegades s'esforcen en demostrar que la crisi no té absolutament cap sortida. Això és un error. Situacions absolutament sense sortida no existeixen. [...] Ara cal "demostrar" amb la pràctica dels partits revolucionaris que tenen prou grau de consciència, organització, lligam amb les masses explotades, decisió i habilitat per tal d'aprofitar aquesta crisi per dur a terme amb èxit la revolució victoriosa. (Vladimir Lenin, Informe sobre la situació internacional i les tasques fonamentals de la Internacional Comunista , 19 de juliol de 1920. <https://www.marxists.org/espanol/lenin/obras/oe3/lenin-obras-3-3.pdf>)

A excepció del PRS-PCO, cap organització no va aprendre les lliçons de l'experiència de 2001-2002. Però es va quedar a mig camí en trencar amb el Col·lectiu de la Revolució Permanent.

2001: Una crisi revolucionària sense programa

El 2001, una crisi econòmica que es va transformar en una crisi revolucionària va sacsejar el capitalisme argentí. No va sorgir cap solució revolucionària. Els partits reformistes (PS, PCA, PCR...) i els partits suposadament "trotskistes" (PTS, PO...) van romandre dins del marc del populisme ("Que se'n vagin tots" i cassolades) i de l'estat burgès (la consigna de l'assemblea constituent, titllada de "revolucionària" per a l'ocasió).

EL DESEMBRE DEL 2001, EN UN PAÍS AMB DEMOCRÀCIA BURGESA, EL PTS I EL PO ES VAN CENTRAR EN L'ASSEMBLEA CONSTITUENT.

Igual que els peronistes burgesos, el PCA poststalinista, els maoistes, els guevaristes, els bakuninistes i diverses organitzacions "trotskistes" tenen, des de la crisi revolucionària de 2001, la seva pròpia organització de "piqueters" que és finançada per l'estat burgès i que redistribueix l'assistència social entre els seus membres.

Una altra conseqüència de la crisi revolucionària del 2001 va ser que el PO i el PTS, les dues principals organitzacions sorgides de la degeneració de la IV Internacional, van cobrar força i van obtenir bons resultats electorals. A causa de les restriccions legals imposades per l'estat, van formar un front electoral el 2011, el Front d'Esquerra i dels Treballadors (FIT), que avui dia inclou el PTS, el PO, el MST i IS.

Lluny de resoldre la crisi de la direcció revolucionària del proletariat, aquests partits estan constantment dividits en qüestions secundàries. Cap no s'assembla al Partit Bolxevic de 1907-1921. En qüestions essencials, el PTS, el PO, el MST i IS comparteixen amb els partits traïdors sorgits de la socialdemocràcia (PS) o l'estalinisme (PCA, PCR) el legalisme, el pacifisme, el parlamentarisme i la submissió a un sector de la burgesia presentat com "el mal menor".

Tot això implica acceptar les lleis del capitalisme íntegrament. Per això, en un país on la desnutrició crònica i la malnutrició infantil han existit durant dècades —tot i ser un dels exportadors mundials més grans de grans i carn—, el FIT no qüestiona la propietat privada de les grans finques agrícoles ni considera desarmar els terratinents ni les forces policials repressives que els defensen. Això, però, combinat amb el monopoli del comerç exterior, permetria als treballadors controlar la producció, els preus i la distribució d'aliments bàsics segons les necessitats socials.

Els comunistes són el partit de l'armament del proletariat i els camperols pobres, el partit de la insurrecció quan arribi el moment.

Els reformistes inculquen sistemàticament als treballadors la idea que la democràcia sacrosanta es garanteix millor quan la burgesia està armada fins a les dents i els treballadors desarmats. El deure de la IV Internacional és acabar, d'una vegada per totes, amb aquesta política servil. (L'Agonia del Capitalisme i les Tasques de la IV Internacional, setembre de 1938,

https://grupgerminal.org/?q=system/files/1938.09.03.programaanexos_0.pdf)

El FIT, els components del qual es fan passar fraudulentament per seguidors del fundador de l'Exèrcit Roig, es nega a donar suport a l'autodefensa. El NMAS no és millor.

Tot i més d'un milió de vots, manifestacions i reunions de milers de persones, la tendència sindical del FIT-U contra les burocràcies corruptes no es veu enlloc.

2002, el ressorgiment del peronisme

El Partit Justicialista Nacional de la República Argentina (Partit Justicialista, PJ), principal partit tradicional de la burgesia, hereu d'una base popular des de l'arribada al poder el 1944 d'un Bonaparte provinent de l'exèrcit, Perón, va aconseguir recuperar les regnes, recolzant-se en la burocràcia sindical, desmantellant i integrant el poderós moviment de treballadors aturats (piqueteros) que havia sorgit.

Els successius governs de Duhalde (coalició PJ-UCR) i Kirchner (coalicions entorn del PJ), a causa dels seus estrets vincles de subordinació econòmica i política amb els països imperialistes, no van voler ni van poder alliberar el país de la dependència econòmica, la qual cosa només serà possible mitjançant la mobilització del proletariat. Com la majoria dels països llatinoamericans, l'Argentina es va especialitzar cada cop més en la mineria, l'energia i l'exportació agrícola. L'única diferència va ser que la Xina començava a consolidar-se a costa dels Estats Units, amb la complicitat dels governs peronistes.

Quan una nova crisi econòmica colpeja el 2023 (el PIB cau un 1,6% el 2023 i un 1,7% el 2024), acompanyada d'una inflació galopant (l'índex de preus puja un 135,4% el 2023 i un 219% el 2024), les eleccions presidencials barallen les cartes, però només per a una solució burgesa que forma part de l'onada reaccionària global. No hi ha cap projecte socialista liderat per un partit obrer de tipus bolxevic que ofereixi una alternativa al capitalisme i al peronisme desacreditat.

El 2022, l'atac contra Kirchner va revelar l'oportunisme del PTS i el PO

Legisladores porteños repudiaron el intento de asesinato a la Vicepresidenta

Legisladores porteños votaron hoy, en una sesión especial, una declaración que expresa su «máxima preocupación y enérgico repudio por el intento de magnicidio perpetrado contra la vicepresidenta Cristina Fernández de Kirchner» y exige el «pronto esclarecimiento» de ese hecho.

El pronunciamiento se formalizó a instancias de un proyecto presentado por el Frente de Todos (FdT) y fue acompañado, a mano alzada, por los legisladores de los bloques presentes, a excepción de los legisladores de La Libertad Avanza que se abstuvieron.

En tanto, la sesión arrancó con un quórum de 49 diputados, de los 60 que componen el recinto, dado que estuvieron ausentes los dos legisladores del bloque Republicanos Unidos y los tres referenciados en la presidenta del PRO, Patricia Bullrich.

La declaración, de autoría del presidente del bloque del FdT, Claudio Ferreiro, expresa la «máxima preocupación y enérgico repudio por el intento de magnicidio perpetrado contra la vida de la vicepresidenta de la Nación, la Dra. Cristina Fernández de Kirchner».

«Desde el retorno a la democracia, nuestro pueblo no ha sido testigo de un hecho tan aberrante como el sucedido en la noche de ayer», señala el texto presentado, que sostiene que el ataque «reviste un hecho de extrema gravedad institucional, constituyéndose quizás en el peor atentado contra la vida democrática de nuestro país en cuatro décadas ininterrumpidas desde su recuperación».

Por ello, resalta que «la hora nos exige estar a la altura de este momento histórico, en el que todos los partidos políticos debemos sin distinciones expresar nuestro más enérgico repudio».

«La democracia fue desafiada y todos los ciudadanos y ciudadanas debemos expresarnos decididamente contra este horrible hecho y contra cualquier tipo de acciones y discursos que hagan peligrar nuestra convivencia y nuestra paz social», concluye.

[HTTPS://WWW.ELDIARIOAR.COM/POLITICA/AUSENCIAS-LEGISLADORES-PORTENOS-REPUDIARON-ASEGINATO-VICEPRESIDENTA_1_9287650.HTML](https://www.eldiarioar.com/politica/AUSENCIAS-LEGISLADORES-PORTENOS-REPUDIARON-ASEGINATO-VICEPRESIDENTA_1_9287650.HTML)

El 2022, en resposta a l'atac d'un trasbalsat contra Kirchner (llavors vicepresidenta), els diputats del FIT-U del parlament de la província de Buenos Aires (dirigents nacionals del PTS i el principal dirigent del PO, Solano) van votar a favor de la moció dels partits peronistes burgesos.

Aquesta abjecció va ser camuflada per RP [de França], l'organització germana del PTS, alhora que s'escindia de l'NPA i explicava que les armilles grogues marcaven el començament d'un "nou període", òbviament de lluites en ascens.

En 2023, guanya el candidat "anticasta"

Un demagog burgès que fins aleshores s'havia mantingut al marge dels principals partits burgesos, Javier Milei, es presenta com a candidat de LLA (La Libertad Avanza, el seu partit llibertari). Milei és un economista de l'ala més reaccionària de la "ciència econòmica" burgesa (els neoclàssics de l'escola de Menger i Hayek) que fins i tot advoca per l'abolició dels bancs centrals per donar curs a la competència de les monedes privades emeses per bancs privats.

Quan parla de llibertat, Milei el que vol és ampliar la llibertat del capital, per a explotar, estafar, enverinar i contaminar... El que vol és restringir les llibertats dels explotats. Milei i LLA s'oposen a les llibertats

democràtiques i enyoren la dictadura militar. El demagog fa campanya contra la "casta" de governs anteriors (els Kirchner i els Macri).

PROPONEMOS ▶ Basta de gatillo fácil. ▶ Anulación de toda legislación represiva contra la protesta social. Anulación de las causas judiciales contra luchadoras y luchadores. ▶ Cárcel común, perpetua y efectiva a los genocidas y sus cómplices civiles, a los responsables de los crímenes de la Triple A y a los asesinos del gatillo fácil.	▶ Contra los pactos a espaldas del pueblo para ajustar y entregar el país, luchamos por imponer la institución más democrática concebible dentro de este régimen político: una Asamblea Constituyente. No como la de 1994 ni la de Jujuy, sino una Libre y Soberana, que exprese verdaderamente la voluntad popular y donde se debatan los grandes problemas nacionales, desde las leyes e instituciones que nos gobiernan hasta los derechos sociales y económicos.
---	--

DAVANT DE L'APARELL REPRESSIU, COR DE L'ESTAT BURGÈS, EL FIT-U ADVOCA PERQUÈ LA POLICIA NO SIGUI DE "GATELL FÁCIL"

El 2023, a la primera volta de les eleccions presidencials, el candidat del FIT-U (Bregman, PTS) no té res a dir sobre la substitució de l'exèrcit professional per l'armament del poble (que formava part del programa mínim de tots els partits recolzats per Marx i Engels a finals del segle XIX), ni sobre la destrucció de l'estat burgès (una part decisiva del programa de la Internacional Comunista), ni sobre l'autodefensa de les masses contra la policia i les bandes feixistes (que constitueix el nucli del programa de transició de la Quarta Internacional).

Els reformistes inculquen sistemàticament als treballadors la idea que la democràcia sacrosanta es garanteix millor quan la burgesia està armada fins a les dents i els treballadors desarmats. (L'agonia del capitalisme i les tasques de la IV Internacional, 1938.

https://grupgerminal.org/?q=system/files/1938.09.03.programaanexos_0.pdf)

D'altra banda, el candidat del FIT-U demana una assemblea constituent (cosa que només tenia sentit per a la IV Internacional a països com l'Índia i la Xina als anys 30 i que acaba de demostrar la seva nocivitat a països on ja hi ha eleccions, com Tunísia o Xile).

La segona volta de les eleccions presidencials enfronta dos candidats burgesos (Milei, del LLA, i Massa, del PJ). El PO demana el vot en blanc, el PTS demana als votants "no votar per Milei" "sense donar suport a Massa", i l'IS, l'MST i l'NMAS demanen "votar contra Milei", és a dir, a favor de Massa. Cap no advoca per un boicot.

Milei va ser elegit àmpliament a la segona volta el novembre de 2023 malgrat el suport obert del moviment obrer (adreces confederals, PS, PCR, PCE, IS) al candidat burgès competidor (PJ).

2024, atacs estatals contra les masses, suport al genocidi sionista, obertura al capital estranger

Un cop al poder amb la PRO i la UCR (que, no obstant, formaven part de «la casta»), Milei va reprimir sistemàticament les manifestacions. Va atacar els treballadors immigrants. Es va dedicar a desmantellar les concessions socials obtingudes durant els aixecaments revolucionaris anteriors.

A l'octubre del 2024, el govern posarà en marxa un pla d'incentius a les grans inversions (RIGI).

El govern restringeix el dret a l'anticoncepció i a l'avortament. Milei dona suport incondicional al genocidi israelià a Gaza.

Les burocràcies sindicals de la CGT i la CTA, com en altres llocs, van convocar uns dies de mobilització i, com sol passar, van desviar el descontentament cap a la pressió al parlament, on els partits burgesos dominen majoritàriament, o cap a l'expectativa del retorn d'un govern peronista a les futures eleccions. Cada vegada, les seves maniobres es van beneficiar de la complicitat de partits reformistes (PSA, PCA, PCR) o semireformistes (FIT-U, etc.).

Es van produir vagues, però van ser disperses i no van qüestionar el poder executiu. Van disminuir el 2024 i el 2025: per al juny del 2025, el nombre de vaguistes havia disminuït un 34% interanual i el nombre de dies de vaga, un 28% (segons el Ministeri de Capital Humà, 1 de juliol).

El 2024, el FIT i el NMAS van ser absorbits pel peronisme.

Totes aquestes organitzacions recolzen el 2024 les aturades limitades convocades per la burocràcia sindical de la CGT i la CTA (que fan passar, com els mateixos buròcrates peronistes, per "vaga general"), en lloc de

lluitar per la veritable vaga general fins a la retirada dels atacs de Milei (retallades pressupostàries, decret d'emergència (DNU), llei omnibus, etc).

L'objectiu és organitzar-se des de baix, convocant assemblees als centres de treball per obligar la CGT i la CTA a convocar una aturada nacional de 36 hores. (PTS, 22 de maig de 2025)

Exigim una vaga de 36 hores a la CGT i un pla de lluita nacional. (IS, 11 de setembre de 2025)

La demanda de vaga de 36 hores i un pla de lluita. (PO, 1 d'octubre del 2025)

En què consisteix exactament el "pla de lluita" confiat als buròcrates? En qualsevol cas, una vaga limitada per endavant a 36 hores té poc a veure amb el que Rosa Luxemburg va anomenar una "vaga de masses" i Trotski una "vaga general".

La vaga general és la resposta del proletariat, que no vol ni pot acceptar la fallida del capitalisme... Aquesta és la importància fonamental de la vaga general: planteja clarament la qüestió del poder. La veritable victòria de la vaga general només es pot aconseguir mitjançant la presa del poder per part del proletariat i l'establiment de la dictadura. (Lev Trotski, *Prefaci a l'edició francesa d'On va Anglaterra?*) 6 de maig de 1926. https://grupgerminal.org/?q=system/files/1925-adondevaInglaterra-Porta_0.pdf)

El que ha passat no són vagues sindicals. Ni tan sols són vagues. És LA vaga. És l'agrupació a la llum del dia dels oprimits contra els opressors. És el començament clàssic de la revolució. (Lev Trotski, *La Revolució Francesa ha començat*) Juny de 1936. <https://grupgerminal.org/?q=system/files/1936-06-09-comenzado-trotsky.pdf>)

Tal como se resolvió en el recinto de la Cámara de Diputados el martes pasado, los distintos bloques enviaron la lista con integrantes para integrar la comisión investigadora que va a indagar en los detalles del caso \$Libra que involucra al presidente **Javier Milei** por la difusión de una criptomoneda el pasado 14 de febrero a través de la red social X.

Emulando la estrategia del oficialismo, los radicales aliados al Gobierno conformaron un nuevo bloque de seis integrantes y lograron dos lugares en la comisión. Asimismo, dos integrantes de Unión por la Patria armaron su propia bancada e hicieron interbloqueo con el Frente de Izquierda para sumar un nuevo lugar.

[HTTPS://WWW.PARLAMENTARIO.COM/2025/04/11/CON-NUOVOS-INTERBLOQUES-FUERON-DESIGNADOS-LOS-INTEGRANTES-DE-LA-COMISION-INVESTIGADORA-DEL-CASO-LIBRA/](https://www.parlamentario.com/2025/04/11/CON-NUOVOS-INTERBLOQUES-FUERON-DESIGNADOS-LOS-INTEGRANTES-DE-LA-COMISION-INVESTIGADORA-DEL-CASO-LIBRA/)

L'11 d'abril, amb el pretext d'investigar Milei, diputats del FIT-U (inclòs el principal líder del PTS, Castell) van formar un bloc amb elements de la coalició peronista a la Cambra de Diputats. RP [França, organització germana del PTS] va ocultar això acuradament als treballadors francesos.

El 10 de juny, la Cort Suprema va confirmar les sentències de 2022 (quan Milei era només diputat) i 2024 contra Kirchner (coneguda com a "CFK"): condemna a 6 anys de presó i inhabilitació per a qualsevol candidatura.

Els oportunistes comparen el cas amb la persecució d'una organització obrera per part d'un estat burgès. No obstant això, aquest no és pas un cas Dreyfus nou. A més, ningú qüestiona les lleis que prohibeixen el robatori de fons públics per part de dirigents polítics, ni els fets establerts pel tribunal, és a dir, l'enriquiment personal de Kirchner i la seva família durant 12 anys a costa del poble argentí.

Ens trobem amb dues grans quadrilles d'especuladors polítics que alternativament es possessionen del Poder estatal i l'exploten pels mitjans més corruptes i per als fins més descarats;

(Friedrich Engels, *Introducció a La Guerra Civil a França* , 1891.

<https://www.marxists.org/espanol/me/1870s/gcfran/intro.htm>)

En nuestro caso la ubicación política fue clara desde el inicio: el rechazo a la proscripción debía ir acompañada 1) de la exigencia de que el peronismo y CFK rechazaran el acatamiento de la proscripción, consigna que el Nuevo MAS levantó de manera exclusiva entre la izquierda, 2) la obvia exigencia del paro de la CGT como parte del plan para derrotar el fallo, y 3) la incorporación de las reivindicaciones de los de abajo para que la movilización fuera también contra el gobierno de Milei, mientras

El tribunal va accedir a permetre que Kirchner romangués al seu domicili. Pel NMAS, aquesta concessió va ser insuficient. Les lleis no s'haurien d'aplicar al PJ. Va instar el corrupte partit burgès a ignorar la decisió.

El rebuig a la prohibició havia d'anar acompanyat de l'exigència que el peronisme i el CFK es neguessin a acatar-la, una consigna que només el partit Nuevo MAS defensava dins de l'esquerra. (Esquerra Web , 26 de juny de 2025)

10 DE JUNY DE 2025, SEU DEL PJ, DIRIGENTS DEL PTS (A LA DRETA DE LA FOTO: CRISTIAN CASTILLO, NICOLÁS DEL CAÑO, MYRIAM BREGMAN...) I DEL MST (A L'ESQUERRA DE LA FOTO: ALEJANDRO BODART, CELESTE FIERRO...) PRESTEN EL SEU SUPORT AL PARTIT BURGÈS
[HTTPS://WWW.MINUTOUNO.COM/POLITICA/DIRIGENTES-IZQUIERDA-SE-MOVLIZARON-AL-PJ-APOYO-CRISTINA-KIRCHNER-EL-FALLO-LA-CORTE-SUPREMA-N6155283](https://www.minutouno.com/politica/dirigentes-izquierda-se-movilizaron-al-pj-apoyo-cristina-kirchner-el-fallo-la-corte-suprema-n6155283)

El MST i el PTS van enviar una delegació conjunta a la seu del PJ el 10 de juny. Els dirigents del PTS fins i tot van visitar casa seva el dia 12 per oferir-li suport.

18 DE JUNY, BUENOS AIRES, PLAÇA DE MAIG: EL NMA, EL PO I EL PTS ES MANIFESTEN DAVANT LA CONVOCATÒRIA DEL PJ

El 18 de juny, el PTS, el PO i el NMA es van manifestar a Buenos Aires amb el partit burgès de Kirchner per protestar contra la sentència que li va impedir ser candidata.

Aquestes vergonyoses lleialtats a un partit burgès són acuradament ocultades pel PCdL a Itàlia, el RIO a Alemanya, la LI i la CTR a Espanya, el RP i el SoB a França, que també camuflen el fet que els seus homòlegs nord-americans estan immersos a l'ala de la socialdemocràcia nord-americana (Sanders, Ocasio) Partit Demòcrata.

Els resultats de les eleccions legislatives i senatorials del 26 d'octubre del 2025

R�sultats provisoires des l�gislatives ⁵¹					
Partis ou coalitions	Voix	%	Si�ges		
			�lus	Total	+/-
La libert� avance (LLA)	9 341 798	40,59	64	93	▲ 55
Force de la patrie (FP)	7 741 775	33,64	46	99	▼ 9
Provinces unies	1 596 993	6,94	8	20	▼ 73
Front de gauche et des travailleurs (FIT-U)	897 063	3,90	3	4	▼ 1
Innovation f�d�rale (IF)	896 332	3,89	3	3	▲ 3
Autres partis	2 416 992	10,50	2	�	�
Votes valides	22 977 871	94,79			
Votes invalides	597 938	2,47			
Votes blancs	664 994	2,74			
Total	24 234 657	100	127	257	►
Abstentions	11 746 701	32,65			
Inscrits/Participation	35 981 358	67,35			

WIKIPEDIA, CONSULTAT EL 31 D'OCTUBRE

El Parlament continua controlat en un 99% per diversos partits burgesos. El president i les seves llistes de la LLA (que aquesta vegada inclouen el PRO) es beneficien d'un clima econòmic millor (es preveu un creixement del 5,2% el 2025, amb una inflació que es desaccelera al 36,6%). El govern es veu reforçat per les eleccions intermèdies per renovar la meitat dels diputats i un terç dels senadors.

El PJ està tan desestabilitzat com el Partit Demòcrata als Estats Units o LR postgaullista a França. LLA va obtenir gairebé el 41% dels vots a les eleccions legislatives, un 7% més que la coalició burgesa FP liderada pel PJ peronista; i el 42% a les eleccions senatorials, gairebé un 4,3% més que l'FP. Aix , el partit presidencial va guanyar 55 escons addicionals a la Cambra de Diputats (portant-ho a un total de 93) i 13 senadors m s (portant-ho a un total de 19). Amb els seus aliats a Proposta Republicana (PRO) i la Unió Cívica Radical (UCR), ara té 110 diputats (d'un total de 257) i 28 senadors (d'un total de 72).

El PS i el PCR maoista van cridar a votar pel bloc electoral burgès del FP, liderat pel PJ peronista. El PCA va presentar alguns candidats i, en altres llocs, va instar els votants a recolzar l'FP.

En eleccions anteriors, el FIT-U anunciava els seus candidats en una conferència de premsa i presentava un programa (amb una agenda majoritàriament reformista). Aquesta vegada, el FIT-U va fer campanya sense cap plataforma nacional. Va obtenir el 3,9% dels vots a les eleccions legislatives i el 2,7% a les senatorials, perdent un escó a l'Assemblea Nacional.

15. Defensa incondicional del derecho a la protesta social

La ciudadanía tiene un derecho democrático inalienable a protestar contra las medidas de ataque brutal a los derechos democráticos, políticos, sociales y económicos que lleva adelante este gobierno. Milei pretende destruir todos los derechos conquistados por años de lucha social y atarnos de pies y manos para que la población no tenga derecho a defenderse. Frente a este gobierno antidemocrático y autoritario, el derecho a la protesta, a la libre expresión de la disidencia política y a su expresión en las calles es más importante que nunca.

La ministra de seguridad de la Nación, Patricia Bullrich, con sus fuerzas federales y también con la Policía de la Ciudad y la Bonaerense, vienen cuestionando el derecho a la protesta social, reprimiendo ferozmente las movilizaciones. El miércoles 12 de marzo la represión en la Plaza de los dos Congresos fue tan brutal que la Policía Federal disparó gases lacrimógenos al cuerpo de manera ilegal, con el saldo del fotoperiodista Pablo Grillo herido de extrema gravedad, en un operativo que sum  más de 100 detenidas y detenidos de manera ilegal, que fueron liberados esa misma noche por falta de pruebas. Por eso proponemos:

-  Fuera Bullrich!
- Basta de policías en las movilizaciones. Cuando la policía no està, no hay represión, no hay heridos, no hay detenidas ni detenidos
- Defensa incondicional del derecho a la protesta social y los Derechos Humanos. Son 30.000 y fue genocidio.

Dues organitzacions més oportunistes (el POa, l'NMAS) també van presentar candidats en una línia convergent amb el FIT, combinant el pacifisme gandhià amb il·lusions parlamentàries a l'estil de Boric.

Prou presència policial a les manifestacions. Sense policia, no hi ha repressió, ni ferits, ni empresonaments. Defensa incondicional del dret a la protesta social i els drets humans... Una assemblea constituent sobirana per proposar una Argentina anticapitalista. (NMAS, Manifest Anticapitalista per a Argentina, 17 de setembre de 2025)

El candidat de l'NMAS a la província de Buenos Aires va obtenir només el 0,56% dels vots mentre que els dos candidats del FIT-U van totalitzar el 5,04%.

Tot i que el vot és formalment obligatori, un terç dels votants registrats no va votar ni pels partits burgesos (LLA, FP, PU, IF...) ni per la coalició «trotskista» FIT-U; aquesta és la taxa d'abstenció més alta des del 1983. Això demostra el distanciament temporal d'una part significativa de la població respecte dels partits i les eleccions burgeses. Però això no és, en ell mateix, radical ni progressista.

Abans de res, un programa, una estratègia, un partit!

N'hi ha prou de blocs purament electorals! N'hi ha prou de consignes buides! ("l'esquerra", "pla de lluita", "assemblea constituent sobirana")! N'hi ha prou de capitular davant el peronisme! A l'Argentina, com als Estats Units, hem d'aprofitar l'oportunitat per trencar el partit burgès podrit que s'ha desacreditat i ha servit de trampolí per als populistes reaccionaris. Hem de llançar la consigna de ruptura dels sindicats i les organitzacions dels oprimits amb la burgesia, per formar un partit obrer de masses basat en un programa de lluita de classes.

Momentàniament enfortit pels resultats electorals i per l'important suport financer d'emergència rebut de Trump, el govern de Milei intentarà redoblar els atacs contra la classe obrera.

Alhora, l'estat imperialista nord-americà vol recuperar el control colonial de Cuba, que ja avança cap a la restauració completa del capitalisme sota l'ègida del seu propi govern, i subjugar tot Amèrica (actualment, està amenaçant militarment Veneçuela, Mèxic i Colòmbia, i pressionant el Canadà perquè s'uneixi als EUA, i Dinamarca per apoderar-se de Groenlàndia) per enfortir-se i preparar-se per a la confrontació amb l'estat imperialista xinès.

És urgent que els militants revolucionaris de les organitzacions del trotskisme edulcorat, del postmaoisme neoreformista i el guevarisme sense guerrilles camperoles... trenquin amb l'oportunisme i el sectarisme, amb el pacifisme i la subordinació al peronisme burgès, i que es comprometin a construir un partit de tipus bolxevic als llocs de treball i a les escoles, als barris obrers i al camp, contra els buròcrates peronistes dels sindicats. Aquest partit només pot sorgir en el marc d'una nova internacional comunista.

[La Internacional] no hi té cabuda, ni en pot tenir, en cap dels fronts populars. S'oposa irreconciliablement a tots els grups polítics vinculats a la burgesia. La seva tasca és enderrocar la dominació del capital. El seu objectiu és el socialisme. El seu mètode és la revolució proletària. (CI, L'agonia del capitalisme i les tasques de la IV Internacional, setembre de 1938)

20 de novembre de 2025

Col·lectiu Revolució Permanent